

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci nezl. žalobců **K. S.**, jehož jménem podal žalobu F. M., **K. A.**, a **K. F.**, jejichž jménem podala žalobu K. G., právně zast. Mgr. Janem Urbanem, advokátem AK Hradec Králové, Ak. Heyrovského 1178, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 6. 2011 čj. OAM-599/VL-18-P08-R2-2009, OAM-152/ZA-K01-P08-2011 a OAM-153/ZA-K01-P08-2011, t a k t o :

- I. **Žaloby se z a m í t a j í .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Při jednání soudu dne 23. 4. 2012 soud spojil, s odkazem na ust. § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s.ř.s.) ku společnému projednání žaloby, směřující proti rozhodnutím žalovaného, která spolu skutkově souvisí, neboť se jedná o tři nezletilé děti narozené na území České republiky žadatelce o udělení mezinárodní ochrany, a to paní K. G., jejíž věc byla u soudu vedena a projednávána spolu s dalšími 6 nezletilými dětmi, s nimiž přicestovala do České

republiky ze země původu. Těmito rozhodnutími žalovaného nebyla nezletilým dětem udělena mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

V žalobách se uvádí, že správní orgán nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, neboť nebyly náležitě zohledněny veškeré namítané skutečnosti. V doplnění je pak uvedeno, že nezletilí žalobci žádají o mezinárodní ochranu z důvodu sloučení rodiny, když o ni žádají jak rodiče, tak i ostatní sourozenci, výsledek řízení je zcela závislý na výsledcích řízení o žádostech, podaných otcem a matkou nezletilých, tudíž je i plně odkazováno na jejich žalobní námítky. Věc otce nezletilých dětí je u soudu vedena pod sp. zn. 29 Az 21/2011, matky pak pod sp. zn. 29 Az 22/2011.

Z písemného vyjádření žalovaného ze dne 28. 11. 2011 plyne, že správní orgán odkazuje na obsah správních spisů, zejména vlastní žádosti o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi zákonných zástupců a vydaná rozhodnutí žalovaného. Správní orgán zjistil skutečný stav věcí, zabýval se všemi okolnostmi, které zákonní zástupci v průběhu správních řízení sdělili a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. Žádné skutečnosti, které by mohly vést k udělení určité formy mezinárodní ochrany, zákonnými zástupci nezletilých nebyly v průběhu řízení sděleny, rodičům mezinárodní ochrana udělena nebyla a nebyl shledán důvod pro její udělení ať již formou azylu či doplňkové ochrany ani u nezletilých dětí, narozených na zdejším území. V napadených rozhodnutích jsou tyto závěry podrobně odůvodněny. Nezletilé děti nemohly mít žádné azylově relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany, neboť se narodily na zdejším území a pro případ návratu do země původu jim nic nehrozí. Žalovaný navrhl zamítnutí žalob jako nedůvodných.

Při jednání soudu dne 25. 6. 2012 připomněl zástupce nezletilých dětí, že se narodily v České republice, jejich důvody pro udělení mezinárodní ochrany se odvíjejí od důvodů jejich rodičů. Rodiče nebyli seznámeni s podklady pro vydání rozhodnutí, není však vyloučeno, že s nimi chtěli být seznámeni. Z důvodů, uvedených v žalobě, je ve věcech nezletilých dětí navrhováno zrušení napadených rozhodnutí a vrácení věcí k dalšímu řízení, náhradu nákladů řízení zákonní zástupci neúčtují. Pověřená pracovnice žalovaného poukázala na to, že správní orgán přešetřil všechny důvody pro případné naplnění udělení mezinárodní ochrany, matka uváděla ve věcech dvojčat vždy poněkud rozdílné skutečnosti. Ustanovení § 13 zákona o azylu není naplněno. Dne 7. 6. 2011 byli zákonní zástupci seznámeni s podklady, které jsou součástí spisů, ust. § 36 správního řádu porušeno nebylo. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 8. 6. 2011 uvádí, že rodinné a soukromé soužití v azylovém právu nezaručuje účastníkům výběr území, na němž by mělo být realizováno. Správní orgán je přesvědčen, že jediným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu ve věcech těchto nezletilých dětí je legalizace zdejšího pobytu, tuto však je potřebné realizovat prostřednictvím zákona o pobytu cizinců. U nezletilého syna byl zákonný zástupce seznámen s podklady ve věci dne 10. 12. 2009, podrobnější seznámení

nežádal, uvedl, že ví, jaké jsou podmínky Kurdů v Turecku. Žalovaný navrhuje zamítnutí žalob, náhradu nákladů řízení neúčtuje.

Ze správních spisů soud konstatoval, že v případě nezletilého S., nar. 22. 9. 2009, podal první žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 16. 10. 2009 jako zákonný zástupce otec, pan F. M., uvedl, že syn je kurdské národnosti, vyznání islám. Otec odvíjí důvody pro udělení mezinárodní ochrany od důvodů svých, uvedl, že prodali v Turecku dům a nemají se kam vrátit, rodina chce žít pospolu. V rámci pohovoru dne 10. 12. 2009 pak otec uvedl, že žádost je podána z důvodu sloučení rodiny, která chce žít společně, otec byl seznámen s podklady, shromážděnými žalovaným za účelem posouzení situace v zemi původu, uvedl, že situaci v Turecku dobře zná a ví, jak to tam s Kurdy chodí. Dne 3. 2. 2010 vydal žalovaný rozhodnutí, kterým nezletilému neudělil mezinárodní ochranu, s odkazem na ust. §§ 12 – 14b) zákona o azylu. O žalobě pak rozhodl Krajský soud v Praze dne 25. 5. 2010 zrušením napadeného rozhodnutí a vrácením věci k dalšímu řízení, uvedl, že v dané věci je nutné doplnit podkladové zprávy o aktuální a obšírnější objektivní informace. Po jejich doplnění pak žalovaný vydal nové rozhodnutí dne 13. 6. 2011. Matka nezletilých dětí A. a F., podala žádost o udělení mezinárodní ochrany jejich jménem dne 17. 5. 2011, jako jejich otce uvedla p. M. F., uvedla, že současně jsou podány žádosti obou rodičů a dalších nezletilých sourozenců, děti jsou kurdské národnosti, vyznáním islám, pro případ návratu se matka obává civilní policie, která v noci je všude jako bezdomovci, děti nemohly spát, otec, když se vracel, viděl policii a musel utíkat, jeho bratr byl hledaný, žil v horách, neví se, zda-li je živý. Děti měly strach a nechce, aby ho znovu zažívaly. V rámci pohovoru dne 17. 5. 2011 pak matka uvedla, že se obává o svůj život, jsou s manželem hledaní, měli majetek a půdu, vše prodali a již se nemohou vrátit, bylo by na ně všechny hleděno jako na teroristy. Děti by byly umučeny, v noci mířili policisté zbraněmi i na děti. Děti do 12 let jsou v Turecku v horách, ve vězení. Otec není zapsán v rodných listech zde narozených dětí, neboť po nich byl žádán doklad – oddací list, který nemohli doložit, v Turecku byli rozvedení, aby měli klid. Rodina žije pospolu v PoS Kostelec nad Orlicí, nechtějí se vracet, situace by byla strašná, stále žili ve strachu.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba žalobce není důvodná.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství (partnerství) před udělením doplňkové ochrany cizinci, v případě polygamního manželství, má-li již tato osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Vzhledem k žalobním námitkám ve věcech tří nezletilých dětí p. F. M. a p. K. G., o jejichž žalobách soud rozhodoval ve stejný den jako ve věci sp. zn. 29 Az 23/2011, kdy je zcela odkazováno na jejich důvody žádostí o udělení mezinárodní ochrany ve spojení s ust. § 13 zákona o azylu, soud toliko

krátce odkazuje na svá rozhodnutí ve věci sp. zn. 29 Az 21/2011 a 29 Az 22/2011, kde zdůvodnil podrobně, proč nedospěl po přezkoumání věcí a jejich projednání k závěru, že rodiče nezletilých dětí uvádějí azylově relevantní skutečnosti. Soud přezkoumal správnost obou rozhodnutí, nezjistil žádnou podstatnější vadu řízení ani nezákonnost a žaloby jako nedůvodné zamítl. Zdůvodnil, proč nepovažuje namítané pronásledování žalobce za azylově relevantní, konstatoval, že obavy z pronásledování u zbývajících členů rodiny rovněž byly zhodnoceny správním orgánem dostatečným způsobem v tom směru, že nebyly shledány důvodnými a rovněž odůvodnil, proč považuje jako dostatečný prostředek vyhnutí se namítaným problémům rodiny v zemi původu možné přesídlení v rámci Turecka. Žaloby rodičů soud zamítl jako nedůvodné, podmínky ust. § 13 zákona o azylu tak nejsou v daných případech naplněny. V jednotlivých případech se žalovaný konečně zabýval i všemi předloženými zdravotními nálezy účastníků a v rozhodnutích se řádně vyjádřil, proč případné zdravotní obtíže nemůže posuzovat jako skutečnosti, které by mohly založit pohled zvláštního zřetele hodný z hlediska humanitárního, soud tak nemohl vyčítat správnímu orgánu, že by jakkoli pominul řádnou správní úvahu o možném udělení azylu dle § 14 zákona o azylu.

K námitce žalobce, že otec nebyl seznámen s podklady pro vydání nového rozhodnutí ve věci nezletilého syna soud jednak připomíná stanovisko otce ze dne 10. 12. 2009, jednak nemůže přistoupit na námitku porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaný na str. 5 napadeného rozhodnutí cituje podklady, které nově hodnotil, a to : Informace MZV Nizozemí – Všeobecná zpráva o Turecku ze září 2010, Informace Švýcarské organizace pro pomoc uprchlíkům – Turecko – Aktuální situace Kurdů z 20. 12. 2010, Informace získaná v rámci Evropské výměny informací o zemi původu – Turecko, situace kurdské menšiny z 19. 8. 2010, Výroční zpráva organizace Human Rights Watch o Turecku z ledna 2011 a Informace z Infobanky ČTK – Turecko – Dějiny – Historický vývoj od r. 2000 do současnosti. Tyto podklady jsou součástí spisů a jsou totožné s podklady, s jejichž výčtem byl zákonný zástupce řádně seznámen dne 17. 3. 2011 při pohovoru ve své věci, uvedl, že se s nimi nechce blíže seznámit, sleduje sám, co se děje v Turecku, podklady stejně nejsou plně pravdivé, bylo změněno 28 zákonů, ale všechny jsou jen o Turcích, ne o Kurdech. Na základě uvedených skutečností pak soud vnímal cit. námitku porušení § 36 správního řádu za této situace jako víceméně formalistickou, a to i s přihlédnutím k tomu, že otec uváděl, že situace dětí se odvíjí od situace jeho a matky a neuváděl žádnou skutečnost, pro kterou by při sdělení, že děti sledují režim ust. § 13 zákona o azylu, chtěl k jejich situaci cokoli odlišného uplatnit, a to ani při jednání soudu dne 25. 6. 2012. Jak plyne z obou správních spisů, ale i z rozhodnutí ve věcech obou nezletilých dvojčat na str. 3, byly podkladem pro rozhodování v těchto věcech stejné zprávy, s nimiž byla matka dětí seznámena dne 7. 6. 2011 při pohovoru ve své věci a soud tak případné námitky v tomto směru zdůvodňuje obdobně, jak cit. výše u nezletilého S.

Konečně soud konstatuje, že v napadených rozhodnutích se žalovaný i vcelku velmi podrobně věnoval otázce možného bezpečného návratu nezletilých dětí do země původu, uvedl, jaké konkrétní aktuální informace shromáždil. Žalovaný

nezpochybnil, že z podkladů plyne a je popsáno zhoršení celkové bezpečnostní situace v průběhu r. 2010 a i přes jednostranné příměří militarizované území jihovýchodu nemusí být vždy zcela bezpečné. Přesídlení v rámci země je však bez dalšího možné a soud v této souvislosti plně odkazuje na svůj rozbor situace možného bezpečného přesídlení, které vyjádřil v rozhodnutí otce nezletilých dětí v návaznosti na čl. 8 odst. 1 a 2 kvalifikační směrnice č. 2004/83/ES. Soud je na základě skutečností, uvedených na str. 5 – 7 rozhodnutí, vydaného v případě nezl. S., a str. 4 – 7 rozhodnutí, vydaných ve věcech nezl. A. a F., přesvědčen, že žalovaný se případným nebezpečím vážné újmy ve smyslu ust. § 14 a) zákona o azylu zabýval dostatečným a přehledným způsobem. Podmínky ust. § 14 b) cit. zákona naplněny nejsou, neboť dalším členům rodiny doplňková ochrana udělena nebyla.

Na základě výše uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloby ve věcech nezletilých dětí, které byly spojeny ku společnému projednání, nebyly důvodné a proto je zamítl, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal, o odměně právního zastoupení nezletilých dětí soud rozhodl samostatným usnesením.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 25. června 2012

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně